

Ige:

Lk 2,41-52

Ézs. 55,6 Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!

Kedves Testvérek!

1. Kisebbik lányom, Katinka gyakran arra kér, hogy meséljek neki olyan történeteket, melyek az én gyerekkoromból valók, és velem történtek meg. A napokban meséltem el azt a történetet, hogy annak idején édesapámmal néha kerékpárral mentünk el Pátyra, ahol nagyszüleim laktak. Egyik alkalommal édesapám kismotorral ment, én pedig kerékpárral. Vittünk magunkkal egy kötelet is azért, hogy amikor a Budai hegyeken kellett felmenni, akkor egyikünk motorral felhúzta a másikunkat az emelkedő tetejére.

Én nem mertem a kötél végét megfogni, hogy engem húzzon apu, ezért úgy csináltuk, hogy helyet cseréltünk. Én ültem a motorra, amihez odakötöttük a kötelet, apu pedig a bringára ült és egyik kezében fogta a kötél végét. Így húztam fel aput az emelkedőkre.

Nagyon szép nap volt. Hétágra sütött a nyári nap. És én boldogan ültem a motoron hegynek felfelé. Különösen akkor örültem, amikor a legnagyobb emelkedőre mentünk fel. Amikor felértem a hegytetőre, akkor hátranéztem, és nagyon meglepődtem, mert a kötél csupasz vége ott volt a földön. Valahol az úton elvesztettem az apámat!!!

Mivel jó nevelést kaptam, egyből megállítottam a motort, és vártam. Egy jó tizenöt perc múlva tűnt fel apu, és nagyon lassan, erejét megfeszítve tekert felfelé a legnagyobb emelkedőn. Szégyen, nem szégyen, de ezek után hiába kaptam szidást, alig tudtam abbahagyni a nevetést.

2. Ez a kedves történet jutott eszembe, amikor elolvastam ezt a különleges történetet, Jézus elvesztésének történetét. Persze nem szabad azt gondolnunk Máriáról és Józsefről, hogy felelőtlen modern szülők voltak, és nem törődtek a gyermekükkel. Ezt úgy lehet megérteni, hogy az évenkénti ünnepre, Jeruzsálemben mindig nagyon sokan mentek. A kisebb-nagyobb településekről elindultak az emberek, majd rátértek a nagy karavánútra, mely Észak-déli irányban halad az országon keresztül.

Az ünnep elmúltával pedig ugyanezen a karavánúton indultak el akár több százan is egyszerre, hogy majd aztán néhány nap múlva ki-ki a saját városába menjen jobbra vagy balra.

Ezért hihették azt a szülők, hogy Jézus biztosan az útítársakkal megy együtt a többi gyerekkel. De nem így volt...

3. Egy napi utat tettek meg Jeruzsálemtől, amikor észrevették, hogy Jézus nincs velük. Ekkor fordultak vissza. Eltelt egy nap az úton kétségek között, majd három napon át keresték fiukat a városban, míg megtalálták a Templomban. Négy napon keresztül keresték „nagy bánattal”, kétségek és félelmek között. Végül a tanítómesterek körében találták meg Jézust.

Amikor Mária felelősségre vonja a fiát, Jézus különös módon válaszol: „Nem tudátok, hogy az én Apám házában kell lennem?” Ezt az egyszerűen hangzó mondatot a szülők nem értették. Nem értették, de Mária elgondolkodott Jézus válaszában, és megjegyezte azt.

Mi már könnyebben megértjük. Amikor Mária kérdez, akkor Józsefre utalva mondja, hogy „apád és én”, Jézus pedig az „apám” szó alatt már nem Józsefre utal, hanem Istenre.

3. Ezt a történetet, mely csak Lukács leírásában olvasható, értsük mi most jelképesen. Vajon mennyire gyakran fordul velünk elő az, hogy nagy örömmel hallgatjuk az igehirdetést, megtapasztaljuk Isten békességét a Templomban. De amikor istentisztelet után hazamegyünk, akkor egy apró dolog is könnyen elfeledteti velünk azt, amit hallottunk. És akár napok is eltelhetnek, mire elkezd hiányozni nekünk Jézus.

Ekkor keressük, kutatjuk, mígnem végül megtaláljuk Őt a templom csendjében. És arra jövünk rá, hogy hát igen! Itt felejtettük Jézust a Templomban. Nem tűnt fel nekünk, hogy Jézus nem jött el velünk otthonainkba, mert egyszerűen nem hívtuk Őt.

Sokaknak talán nem mondok azzal újdonságot, hogy van egy nagyon szép négysoros imádság. Ezzel is hívhatjuk Jézust.

„Házamba is jöjj el velem,
Tedd templomoddá Istenem,
Ha áldott volt bejövésed,
Legyen áldott kimenésed. Ámen.”

4. Kedves Testvérem! A Biblia több helyen ír arról, hogy az emberek **elhagyták Istent**. Elhagyták Istent – ez pedig azt jelenti: elfordultak tőle, hátat fordítottak Istennek, elfeledtek Istenről. Ezért a Biblia több helyen is ír arról, hogy Isten keresni kell, és meg fogjuk Őt találni. Ézs. 55,6 **„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! (Péld. 8,17) „Szeretem azokat, akik engem szeretnek, megtalálnak engem, akik keresnek.”**

Most éppen véget értek a karácsonyi ünnepi napok. Talán már nem is bánjuk, hogy a rendes menetrend visszaáll az életünkben. De miközben újra a hétköznapokat éljük, újra felvesszük a hétköznapok ritmusát, szüntelenül, állandóan keressük az Urat! Kérjük Őt, hogy jöjjön és legyen otthonaikban! Kérjük, legyen velünk munkákban, gyermeknevelésünkben, örömeinkben és szomorúságainkban.

Ahogy végignézek az arcokon, tudom, hogy mindenkinek van olyan öröme vagy gondja, mely miatt nagyon fontos, hogy **vele legyen és vele menjen Jézus**. Mindnyájunk számára olyan nagyon fontos, hogy ne feledkezzünk meg Urunkról, hogy ne veszítsük el és ne hagyjuk a Templomban Jézust! Sőt, inkább szívünk teljességével keressük az élő és minket is megelevenítő Urat! Ámen.

Loment Péter ref. lelkész